

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α.

Τι διηγείται ένας Άγγλος «Φιλέλληνας». Με τόν Έλληνικό Στόλο στην Πόλη ! Ο Βασιλεύς και οι δύο Γερμανοαμερικανοί. Μάθημα ψυχραιμίας. Τò γουρουνάκι τής γριάς. Ο Γεώργιος Α΄. Δημοτικιστής. «Και τών παιδιών επίσης !». Βασιλεύς και Μιστριώτης. Τò φλύαρο γεροντάκι. Άνεκδοτο από τή δολοφονική άπόπειρα κ.λ.π.

Με τήν ύπογραφη «Φιλέλληνας» βόσονται δημοσιονεύματα στη «Λε - κ α π ε ρ θ ή μ ε ρ η » Έ π ι θ ε ώ ρ η σ ι ο τ ο υ Λ ο υ δ ί ν ο υ πολλὰ ά - ν ε κ δ ο τ ά από τή ζωή του μικραίτου Βασιλέως μας Γεωργίου του Α΄. Βασιλέωμε τὰ πύθ ενδραφεύοντα και χαλαρηστικά :

Κατά τήν άτυχή Έλληνοτουρκική πόλεμο του 1897 —γράφει ο Άγγλος δημοσιογράφος— ο Βασιλεύς είχε ζωηρή επιθυμία νά λάβη αυτοπροσώπως μέρος στον πόλεμο, άλλ' ή θέση του ήταν στήσ Άθήνας, όπου γρασιόζονταν ή συμβουλές του και ή διπλωματική του περίοια. Μιά τύχη μού λέει άξια :

«— Άν ήταν δυνατός ν' αναλάβω τή διοίκηση του Στόλου μου, πιστεύω είλωσ τον, ότι θα μπορούσα νά παραβιάσω τή λαοταξία και νά μπω στην Πόλη.

«—Είπε επιεικώς, Μεγαλειότατε, παρετήρησα. Πώς θα τó κατορθώνατε :

«—Θά έβραζα και κρηάλας του Στόλου τὰ πύθ άχρηστα πλοία και στη μέση τὰ ισχυρότερα. Και έρώναξ : «—Ά, πόσο θα ήθελα νά δοκιμάσω !»

Ο Βασιλεύς στή ταξείδια του συνοδεύετο από ένα μόνο ύπαισιότη. Μιά φορά λοιπόν, στή ίδιο βαρύν ήταν κ' ένα γέροκο άντρογόνο Γερμανοαμερικανόν. Ο Βασιλεύς έπισκευε κονφίτια μαζί τους ! Ο σόζνος ούτος τον Γεώργιο : «—Από πού είσθε, Κόμμε ; «—Έλληνας είμαι ! άπέρητος ο βασιλεύς. «—Μπύ ! έκανε έξαρτα ή σόζνος, ούτε ή μορφή σας τó δείχνει, ούτε μιλείτε όπως οι Έλληνες. Νά, αυτός ο κό-

μμός, μάλλον ! Φαίνεται Έλληνας και έδειξε τόν ύπαισιότη. «—Κατά άπέρητος ο Βασιλεύς, ούτε και σεις μιλούτε γιά Αμερικανοί, ούτε μιλείτε σάν αούτος. Μίλλον φαίνεται Γερμανοί... «—Συμβαίνει αυτό γιατί γεννηθήκαμε στή Γερμανία, τόσα όμως ζήσαμε στην Αμερική.

«—Ε, λοιπόν και τέτοιο συμβαίνει και μέ μένα. Άν έγεννήθηκα στην Έλλάδα, είμαι όμως άληθινός Έλληνας ! «—Τότε λοιπόν πότε μας είπατε γιά τó Βασίλειό σας. Τι άνθρωπος είστε ; «—Καλός άνθρωπος, πολύ καλός. Κάνει ότι μπορεί γιά τó Έθνος του.»

«—Και τί μπορεί να γίνει ; Ο Γεώργιος είπα τότε τó τής γραμίας του, και οι έξνοι άπέρησαν : «—Ένα τόσο φτωχό κομμάτι πώς τὰ καταφέρνει νά τó δει τόσο πολίτης ; «—Καθώς βλέπετε τόν πληρόν σου όσα σεις πληρώνετε τούς διανοήτας τόν σφραγισμένον σας. Είπε άληθεια ότι δεν είναι όλοι ίσανοί νά διανοήσουν σφραγισμένον, άλλ' είναι σάντινοι και εκείνοι πού μπορούν νά γίνουν βασιλείς. Έπειτα τί νομίζετε ; Έχει τούς κόπους τής και τούς κινδύνους τής ή δουλεία αυτή.»

«—Σωστά έπεδοξίμωναν οι έξνοι. Φαντασθήτε όμως τήν έκπληξή τους όταν στον πρώτο σταθμό έμαθαν ότι ανταξείδωναν μέ τόν...Βασίλειό τής Έλλάδος.

Ο Βασιλεύς Γεώργιος ήταν πολύ ψυχραιμος και κατώπιθονε νά συζητήσει τούς άλλους όταν παρεφέροντο μπροστά του. Κάποτε, σέ μία σοβαροτάτη έθνική κρίση, τόν έπισκέφθηκε στή γραμιά του ο γουρουνάκι : μιά Μεγάλησ Ανάμωτος, άνθρωπος παύρατος, πού ληρονοούσε τήν Ελλάδα πού όφειλε σ' ένα Βασίλειο.

Η συνομιλία πήρε άσχημο όχημα. Ο τόνος τής φωνής του Ποσειδωντό και ή χειρονομίες του είχαν άρχισοί νά γίνονται άνευλαβείς. Ο Βασιλεύς φοβήθηκε μη γίνη έπιστόδιο πού θα είχε διπλωματικές συνέπειες, έπίσκε το κομμάτι τού ήλεκτρικού κουνουπιού και ο θαλαμηπόλος φανερώθηκε άμύσος. Ο Βασιλεύς ήωνα είπα :

«—Η Έξοχότης του ζεσταίνεται πολύ και διαρρ. Φέρε ένα ποτήρι νερό. Ο θαλαμηπόλος υπεκέλιθη κ' έβρρ. Οι δύο άντρος έμειναν ό ένας άπάντην τού άλλου μέ τή μάτι καρφωμένα στον τάπητα, σιωπηλοί. Όταν ο παρρ' τής έφρε το νερό, ο διπλωμάτης τó ήπιο μονορούφι και τά νεύρα του κατέπεσαν. Τό μάθημα ήταν δδαχτιζό.

Κάποτε πού ο Βασιλεύς έπήρ σ' ένα χωριό τής Λαμίας, ο Πάριδος έφρε νά τόν ύποδεχθ. Ο Βασιλεύς, πού άγαπούσε τή χειρονομία, παρετήρησε σούς όχημας πού λους γούρους και είπε στον Πάριδος : Έδώ έφρε πολλούς, γούρους. Και ο Πάριδος : Όχι πολλούς, Βασίλειά μου. Έδώ είμαστε γ ή ο ι μόνο έγω και ο παπάς !...»

Περπατώντας στην Κέρκυρα, άπέρητος μιά γριά πού κρατούσε ένα γουρουνάκι και τήν έρώτησ :

—Κρυοίλα, τó πουλίξ αυτό ;

—Τό πουλί, Βασίλειά μου.

Ο Βασιλεύς έδωσε μιά λίρα, έπήρ τó γουρουνάκι και τó έδωσε σ' έναν άνθρωπο νά τó φέρη στή Ανάτορα, λέγοντας : Είπε περίορο οδύ. Θα τó στείλω στο κηροτοροί μου, στή Τατόύ.

Όταν όμως έγύρισε από τόν περίπατο, βρρκε μπροστά στή Ανάτορα παρατεταμένους πολλούς

ζουρκούς πού κρατούσαν καθένας κ' από ένα σούλιδο γουρουνάκι ! Η γριά είχε διαρρθεί τήν εύτυχία τής και είχε προκαλέσει τή συγκέντρωση εκείνη. Ο Βασιλεύς έγραφέησε τούς άνηκούς του και έμπηκε στή Παλάτι, γελώντας δυνατά.

Κάποτε πού ο Γεώργιος πέρασε από κάποιον χωριό τής Πελοποννήσου, ο Άμμοχος έβραλε ένα γεωγράφο, γραμμένο από τó γέρο Σχολάχη και άρχισοί νά τόν ποσοφώη : Τó κείμενον όμως ήταν σέ ύποκαθαμένονα και ο καυμένος ο Άμμοχος, τὰ μέτροδενε τρυφερά ! Στενοζωρημένος ο Βασιλεύς τού λέει : «—Στή γλώσσα σας, κύμμε Άμμοχε ! Έννοοος νά μιλήρ στή ζουριανή, στην όμιλουμένη δηλαδή. Άλλ' ο Άμμοχος δεν έκατάλαβε και ο Βασιλεύς τού ξαναείπε ζουριότα : «—Στή γλώσσα σας ! Στή γλώσσα σας ! Τότε ο διοτιχρ; Άμμοχος άνοιξε πηχναίτο τó στόμα του, κορίμισε έξω τή γλώσσα και τήν έδειχε σαστιομένος. Ο Βασιλεύς και ή άλοκουλιά δέ μπορούσαν νά σταθούν όρθιοί από τὰ γέλια !...»

Κάποτε, ο Γεώργιος άπάντησε στή όχημα ένα στρατιώτη φροτωμένο ένα καλάθι μέ φρούτα. «—Πού τὰ πής αυτό ; «—Στή σπύτι, Μεγαλειότατε. «—Πού σπύτι ; τó δικό σου ; «—Στή σπύτι τού κ. λοχαγού. «—Νά πής τού κ. λοχαγού ότι ή Πατιός δεν σας καλέι γιά νά γίνετε άνηκούς, αλλά γιά νά γινάξτε. Έτσι μού είπα ο Βασιλεύς, νά τού πής.» Και έξηκολούθησε τó όχημα του πού άνηκός. Την άλλη μέρα όλες ή έφημερίδες έγραψαν τó έπιστόδιο, αλλά τó κακό σύστημα δεν έπαρε.

Κατά τήν προσόδοση τής Ήπειροθεσσαλίας, ο Βασιλεύς Γεώργιος έπήρ νά έπισκεφθ τς νέες επαρχίες. Ο δακτύλος ενός ζουριό τον ποσοφώνος τότε μέ ένα ποήμα πού άρχισε μέ τούς στίχους αούτους :

«—Ως εφ' παρόσθη, Βασιλεύ, μετά τής Βασιλοσύνης και τών παιδιών επίσης !»

Ο Βασιλεύς θεώριανε σνήν μέ ιδιαίτερη ευχαριστήσιο τούς φτωχούς στίχους του δασάλου, πολλές φορές δέ, σεις σταναστοφές, όταν έλεγε τή λέξη Βασιλοσύνης, έπροσέθετε γελώντας : Και τών παιδιών έπί σής !...»

Κάποτε, όταν τού έγενε ύπαινημος ότι δεν άνδύσται στήν ύπογραφή διαταγμάτων έμπενομένων από τó πνεύμα τής συναλλαγής, ο Βασιλεύς διαρρθηκε τó έξης :

«—Μιά μέρα ο ύπουργος τής Παιδείας μού έξήησε νά ύπογράφο τήν παύση ενός καθηγητού τής Αρχαολογίας. Άν ύπέγραφα άμύσος, άλλ' εκάλισο τόν κ. Μιστριώτη και τόν έώτησα πού γνώμη είχε γιά τó καθηγητή τού όλοσ μου ζήτουσαν τή κεφαλή. Σολοσχιότης ! μού λέγει, ο Μιστριώτης. Τότε πια ύπέγραφα τó διάταγμα. Σέ λίγο πέφτει ή Κυβέρνησης εκείνη.

Ο νέος ύπουργος τής Παιδείας ως πρώτο διάταγμα μού φέρονε τήν έπαναφορά στή θέση του τού πανθίτους καθηγητού. Πάλι έρω δεν ύπέγραφα άμύσος, άλλ' εκάλισο τόν καθηγητή κ. Σακελλαρόπουλο και ζήτησα τή γνώμη του. Έξοχος καθηγητής ! μού άπήησε και ύπέγραφα τó διάταγμα. Τούτο σσημαίνει ότι μās λείπον χαλακίτρες. Μήπως έγω είμαι άρχαολόγος γιά νά ξέρω ποίος είναι καλός καθηγητής τής Αρχαολογίας και ποίος είναι άνάμωτος.

Σε μία σοβαρή πολιτική κρίση παρουσιάστηκε στή Βασίλειά ένας άνώτερος υπάλληλος τού Έλεγκτικού Συνεδρίου, γέροντας αγαθός, αλλά πολιολόγος και άρχισοί νά τού δειη διάφορες συμβουλές. Σε μία στιγμή τó φλύαρο γεροντάκι τού είπα :

—Ιδών, Μεγαλειότατε, όχημα τής Βασιλείας σου θέλει ο Έλληνοκός λαός !

Και ο Γεώργιος πού ήξερε καλά τὰ πρόσωπα και τὰ πράγματα τής χώρας του, χάσας τήν ύπομονή του, είπε γελώντας :

—Με ποιόν νά όρώσο ; Με όένα :

Κάποιος Άγγλος πού στανάντανε τó φράκο, έξήησε νά παρουσιάσθ στή Βασίλειά, αλλά τού υπέδειξαν ότι μόνο μέ φράκο θα τόν έδέχτε. Ο Άγγλος άπέρησε ότι και στή Βασίλειά τής Άγγλίας είχε παρουσιασθ μέ σακκάκι. Ο ύπαισιότης διεβίβασε τήν άπάντησή του αούτη στήν βασίλειά ο όποίος είπα : «—Τότε ως έλλη κάτω στον κήπο.»

Έτσι και έγενε. Ο Βασιλεύς και ο Άγγλος έπίσημος εκάθησαν σ' ένα πάγκο κ' έουβέντησαν φιλικώτατα μιά ώρα.

Γεώργιος ο Α΄

